

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 30

25. července 2010

Cena: 7 Kč

PROJEKT AFRIKA AFRICE ZAČAL V NAIROBI 29. KVĚTNA 2010

Bratři a sestry v Kristu, opět vás zdravím po svém návratu z Keni, kde jsme úspěšně otevřeli Rokycanovo centrum Pražské diecéze Církve československé husitské v Nairobi. Je mi potěšením oznámit, že rok po vyhlášení projektu Afrika Africe pražskou diecézí, který má podporovat mladé Keňany, jsme tento projekt 29. května začali v Nairobi realizovat.

V březnu jste si mohli v Českém zápase přečíst o dosavadních úspěších projektu, kterých jsme i přes obtížné shánění financí a podpory díky pomoci příznivců projektu dosáhli. Jak jsem v minulém článku slíbil, do konce května jsme si stanovili započítí projektu přímo v Nairobi. Při slavnostním otevření centra v Nairobi byl přečten pozdrav br. biskupa doc. dr. Davida Tonzara, kterým byl projekt slavnostně otevřen.

Tomu všemu však předcházela poradní setkání realizačního týmu, který zvažoval možné dopady pronájmu prostor v Nairobi a především bezpečnost projektového vybavení a managementu centra. To je v rukou pověřeného týmu správců, kteří mají povinnost každý měsíc referovat diecézní radě zde v Praze o aktivitách a záležitostech centra. Rozhodli jsme se v Keni spolupracovat s organizacemi, které již v oblasti působí. Pražská diecézní rada rozhodla, že budeme spolupracovat se Vzdělávacím centrem sv. Marie a před otevřením centra spolu obě strany sepsaly dohodu, která ošetřuje vzájemnou spolupráci po právní stránce.

Vzdělávací centrum sv. Marie je střední škola ve slumu Mukuru v Nairobi, kterou vedou římskokatolické

sestry. Je to jediná střední škola ve slumu, který celkem čítá 600 tisíc obyvatel. Sestry přivítaly nabídku na spolupráci a vznik církevního centra a velmi si cení toho, že se projekt zaměřuje na pomoc mladým lidem ve slumu. Sv. Marie, jak se škole říká, projektu zdarma poskytuje prostory.

Při otevření centra zde byla zřízena počítačová místnost s 11 novými počítači (koupenými v Keni každý za 7000 Kč) vybavenými potřebným softwarem, nakoupeny byly také studijní a kancelářské potřeby a centrum započalo také výuku práce s počítači. První den fungování centra jsme měli 80 přihlášených lidí, ale přijmout jsme mohli z kapacitních důvodů pouze 20. Bude proto potřeba dokoupit další přístroje.

Výuka běží od 2. června.

Kromě výuky počítačů bude centrum také organizovat každý měsíc semináře o duchovních, zdravotnických a sociálních tématech, aby mohli mladí lidé o svých životech přemýšlet a směřovat k jejich zlepšení. Dopředu se vyvíjí i druhý program projektu Afrika Africe, tedy podpora vzdělávání, kdy v současnosti sponzoři podporují 14 studentů na různých školách v Keni. Z našeho měsíčního rozpočtu na projekt v Keni posíláme také 1000 Kč na jídlo sirotkům v dětském domově v Nairobi. Je to součástí našeho poslání pomáhat potřebným a poskytnout jim byť i malou pomoc.

Velmi si vážíme neustávající podpory všech členů realizačního týmu a všech sponzorů projektu a předem děkujeme všem, kdo se rozhodnou

do projektu ještě zapojit. Podpora projektu je otevřená všem, proto zveme zájemce, aby se bez ostychu obrátili s jakýmkoli dotazy nebo nabídkou

podpory na kancelář pražské diecéze nebo na vedoucího projektu. Bankovní účet, kam můžete posílat příspěvky, je stále stejný:

1922545319/0800; VS: 777.

S přáním Božího požehnání vám všem

Mgr. Phaniel Osweto, Ph.D.

K VÝROČÍ NAROZENÍ PRVNÍHO PATRIARCHY

26. července uplyne 130 let od narození našeho prvního patriarchy dr. Karla Farského. Zatímco den úmrtí si každoročně připomínáme bohoslužbou pod širým nebem ve Škodějově, datum narození si zapamatoval jen málokdo, protože o prázdninách se skoro nikomu oslavovat nechce. O prvním patriarchovi bylo napsáno mnoho oslavných článků, my však raději připomeneme jeho názory.

O významu laiků pro náboženský vývoj

V dějinách náboženských můžeme pozorovat následující zjev: ve všech náboženstvích tvoří se časem skupiny mužů, kteří věnují se péči o náboženství, stávají se vůdci, rádci a učiteli náboženskými a tím i mravními; jsou to duchovní, kněží. Jsou náboženství velmi prospěšní. Časem však, když náboženská forma dotyčná překročila již vrchol svého vývoje, když opozdila se za ostatním vývojem duchovným, bývají kněží přečasto na škodu svému náboženství, ovšem neúmyslně, bezděky, chtějíce mu naopak posloužit. Náboženství totiž vyvíjí se jako vše ostatní na světě a kněží obyčejně jsou brzdiči vývoje náboženského, chtějí uchovat je stále stejné, neproměnné, zvláště když jsou vychováni v názoru, že jejich náboženství je nejdokonalejší, absolutní, jediné, určené pro všechny časy a lidi. Zatímco všichni ostatní život duchovní a kulturní, jehož náboženství, jakožto psychologický zjev, je součástí, se mění, vyvíjí, má náboženství zůstat, nevyvíjet se, být stále stejné. Tak aspoň chtějí kněží, přesvědčení jsou o pravdivosti svého názoru, jenž jim byl výchovou vštípen. Sami pak obyčej-

ně nemají dosti rozhledu, aby viděli nesprávnost názoru takového, obzory jejich jsou příliš úzké, nemají odstup, aby viděli dále.

A tu právě pozorujeme ve všech náboženstvích, že jsou to laikové, kteří, žijící v bezprostředním styku s životem a chápající potřeby doby podle současného stupně vývoje duchové kultury, stávají se hlasateli a vymahateli pokroku a vývoje v náboženství, rozbíjejí tvrdou kůru, kterou kněží na stromě náboženství vytvořili, takže strom může pak znovu sílit a nové pupeny a ratolesti vydati.

Pravdu tuto lze doložit mnoha případy z náboženských dějin. Zakladatelé velikých náboženství světových, kteří nesmírně překonali dosavadní národní polytheistická náboženství, byli laikové: Buddha v Indii, Zarathustra v Persii, Mohammed v Arabii. Téměř všichni proroci israelští byli laikové, brojili proti kněžím a byli jimi také pronásledováni. A když už v židovství kněžstvo dědičné z rodu Aronova naprosto nevyhovovalo národu a jeho potřebám náboženským a duchovým, stalo se nenárodním, řecké, cizí kultuře přejícím, povstali

Dokončení na str. 3

OSLAVY SVÁTKU JANA HUSA V OSTRAVĚ

Výročí upálení Mistra Jana Husa si předcházející generace připomínaly okázalými oslavami s průvody, prapory, zpěvy a projevy a neodmyslitelným zapálením hranice. Bylo v tom zajisté hodně lidového křve a politické naivity, ale posilovala se tak církevní i národní identita a oživovala ochabující víra. Na Ostravsku kupodivu přečkalo něco málo z těchto tradic i dobu komunistického temna. V Rychvaldě se i za oněch nepřejících časů vždy konala pouť s typickými stánky a kolotoči a na Winklerovu zvonici na Ostravici se každoročně vypravily alespoň hrstky věřících.

Po roce 1989 se pouť v Rychvaldě slaví opět v plném lesku a slávě a na Winklerovu zvonici si přijedou Husovu mučednickou smrt připomenout delegace z mnoha obcí ostravského regionu. V minulých třech letech se dokonce podařilo na Slezskoostravském hradě uspořádat velkou akci připomínající kromě Husa i svátek Cyrila a Metoděje a vztahující oba svátky jak k širšímu

ekumenickému kontextu, tak ke kontextu národnímu a politickému. (Viz webové stránky: www.hushrad.cz)

Letos organizátoři upustili od okázalých slavností a připomněli Husův svátek v malém, místním a komorněji laděném měřítku v Ostravě-Hrabůvce. Místo nadšeného, ale amatérského zpěvu dali přednost koncertnímu provedení písní z Jistebnického kancionálu v podání učitelky hudebních škol a studentky Ostravské univerzity. A místo praporů vyvěsili v Husově sboru obrazy. Výtvarnice Pavla Zdražilová připravila cyklus "Mistr Jan Hus – stopa v kameni času" skládající se z fotografií zkamenělých rostlin nalezených při těžbě uhlí v regionu, jež výtvarně a barevně upravila a zvětšené vytiskla na plátno. Abstraktní kresby organického žilkování v kameni, podtržené mučednickou červení, vybízejí k rozmanitým interpretacím. (Viz webové stránky: pavlazrazilova.cz)

Civilnější ráz slavnosti přivedl do

Husova sboru rozmanité návštěvníky, kteří ocenili propojení umění, spirituality i vlasteneckých tradic v nevšedním kontextu. Akci proto také podpořil starosta místního ostravského obvodu. Ukazuje se, že církev může navázat na někdejší tradice i jinak a dát jejich obsahu novou formu. A to, že se Husův sbor otevře širšímu místnímu občanskému společenství, je ostatně k prospěchu jak církvi, tak kulturnímu životu dané lokality. Ostatně nakonec došlo i na symbolickou hranici a malé pohoštění na přilehlé farní zahradě. Slavnost letos uspořádala náboženská obec v Ostravě-Hrabůvce ve svém Husově sboru již 1. července. Moc si váží laskavé podpory ÚMOB Ostravy-Jih a děkuje panu starostovi Mgr. Sibinskému, který malou slavnost podpořil.

Výstavu obrazů Pavly Zdražilové v Husově sboru v Hrabůvce (Hasičská 35) je možno zhlédnout vždy v pondělí a pátek od 17 do 19 h až do konce srpna.

Kateřina Vadinská

Na opravy a údržbu
Památníku Mistra Jana Husa
v Husinci můžete přispět i vy na účet:

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9
Pro náboženské obce: 9 + číslo náboženské obce

Ježíšův křest Duchem a ohněm

J 1,19-28

Jeruzalémským klerikálům, farizeům, nedalo, aby nešpehovali činnost vůdce nového náboženského hnutí a nepřekáželi. Jejich agenti vyslychají Jana, kdeže má vysvědčení, že si vede jako nějaký prorok? Oni představitelé absolutistického autoritářství uznají opět jen ověření autoritářské. A poněvadž mají v zemi výsadní právo církve státem uznané, neuznají samozřejmě nikoho, kdo není pověřen od nich. Oni jsou pány života náboženského v zemi a v národě, jejich formule jsou arci samospasitelné, jediné ze všech na světě pravé, ostatek je všecko blud, hereze, nevěra gójů, pohanů.

Aby svoje výhodné postavení uhájili, tvoří stranu politickou, která se zove farizejská, tj. strana "vyvolených", kteří jsou něco jiného, zvláštního v národě.

Totéž značí řecké slovo "kléros", od něhož pochází název klerikalismu, takže lze docela dobře místo řeckého klerikalové říkati hebrejské farizeové.

Jan vyslaný napřed od Ježíše, aby mu připravil v lidu cestu, ovšemže neomlouvá se jim a neprosí o odpuštění: byl synem židovského kněze Zachariáše a znal dobře všechny jejich praktiky, i že musí vůči němu hezky mlčet. Proto odbývá je skromně a sebevědomě: Já nejsem a nedělám ze sebe žádného proroka. Prorok teprve má přijít a už je mezi vámi. Já jsem jen jeho posel a zdaleka se mu nemohu rovnat. Já mu nejsem ani po kotníky, nehoden bych mu obuv rozvázal. Že křtím? To je pouhá voda, voda z vás steče a oschne, i má slova zapomenete. Můj křest je pouhá voda. Ale až on přijde, on vás okřtí (tj. obmyje) Duchem svatým a ohněm. Já vám toho jeho království nedovedu vyložit, já vás také neuchvátím, nerozřím pro to jeho království nebeské. Až on přijde, on vám je vyloží, vás nadchne a rozohní, uchvátí a podmaní si vás nadšeným zanícením pro své dílo spasitelské.

Tak se i stalo. A křtem Ježíšova ducha a ohně zaněcují se myslí lidské podnes, dnes víc než tehdy snad, neboť kultura pokročila a Ježíšovo dílo, toť osvěta.

Kde však v náboženské společnosti, obci, církvi není toho ducha, kde je jen prázdny formalismus, ať latinský nebo československý, nacionální (beznárodní) římský nebo nacionalistický český, slovanský nebo jakýkoli, kde místo živé vody slova Božího celá podstata náboženského života je hledána ve mši a obřadech, a dokonce v obřadech zas jen pokradmu zvlášť pro sebe – farizejsky – sloužených tak, že věřící obec má jen svou přítomností jim dělat stafáž – kde myslí přítomných uspávány jsou chorovými zpěvy, nesrozumitelnými sbory pěveckými nebo hudbou třeba sebekrásnější, ale pro většinu přítomných němou – kde hledán smysl náboženského života ve vnějškostech, v úboru kněze, v papírových kytkách na oltáři, ve výšce oltářního pódia atd. atd. atd. – tam ještě nemusí býti ducha náboženského a není ho, pakli nepodává se obecenství pravého živného chleba Pravdy promyšlené slovem Božím v kázání, ať pravidelném, příležitostném nebo přednáškovém.

To musí si i náboženští pracovníci v jednotlivých obcích uvědomovati, chtějí-li i dílu církve naší stačiti a nechtějí-li záhy zřítí bohoslužbu prázdnu. Duše obecnstva laiční a žízni po očistě duchem a ohněm. Ježíšovo dílo plní nadšením a rozněcuje. Není-li tohoto účinku, není to ono.

Karel Farský, 1921

Z kazatelského plánu

DEVÁTÁ NEDELE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! L 19,42

První čtení Písma: Ž 54,3,6-7

Tužby:

2. Abychom všichni, kdo jsme nastoupili cestu k nebeské blaženosti, již po blaženosti tohoto světa netoužili, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom všichni v boji s pokušením hledali a nalézali pomoc u Pána církve, Ježíše Krista, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spásu! Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsí zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa. Svěřuješ nám vládu nad dílem svých rukou. (Srv. Ž 8,2.7)

Prosíme tě: Mluv k nám neustále, v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Duchu svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: 1 K 10,1-13

Evangelium: L 19,41-48

Čtení Písma k obětování: Ž 19,8-12

Čtení Písma k požehnání: J 6,50

Vhodné písně: 45, 175

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Boháč a stodoly

Následující kapitoly nepřinášejí vyčerpávající výklady podobností, ale spíš vysvětlující poznámky, zajímavosti z biblických reálií a motivaci k zamyšlení nad vzky Pána Ježíše do naší současnosti.

LUKÁŠ 12, 13-21

V podobnosti o boháči a stodolách vypravuje Pán Ježíš příběh, který se může odehrát v každé době a v každé generaci, a vyskytuje se často i v literatuře. Jde o muže, jehož život byl prosperita sama. Byl to život dlouhý, úspěšný a šťastný. A když ten člověk dosáhl vrcholu a nashromáždil tak velkou úrodu, že už neměl, kam ji dávat, vymyslel si plán, jak bude to bohatství v mnoha dalších letech bezstarostně užívat. A právě tehdy se ohlásila smrt.

K tomuto podobnosti byl Pán Ježíš podnětem posluchačem ze zástupu. Bývalo zvykem, že za váženými rabíny lidé přicházeli se svými problémy. Je zřejmé, že za takového Rabbi byl Pán Ježíš mezi lidmi uznáván. Posluchači nešlo o rozdělení dědictví. O tom se židovský zákon vyslovoval velice přesně: stanovil, že nejstarší syn dostane dvě třetiny majetku a zbývající jedna třetina připadne mladšímu synovi nebo bude rozdělena mezi mladší syny. Posluchač tento zákon dobře znal – nešlo mu o dědictví samo, on nebyl spokojen s výší svého podílu. A chtěl Pána Ježíše přimět k tomu, aby se stal spojencem jeho chamtivosti. To Pán Ježíš odmítl svým podobností.

Postava boháče je pro nás varováním. Podívejme se, v čem ten člověk

pochybil: Pamatoval především na sebe. Jak vypadala jeho samomluva? „Co já udělám se svou úrodou? Tohle já udělám: Já zbořím své stodoly, já postavím větší a tam já uložím svou úrodu. Pro něj bylo jeho „já“ tou nejdůležitější osobou na světě. Nemyslel na nic jiného než na své vlastní pohodlí a štěstí.

Pán Ježíš nahradil slova „já“ a „můj“ slovy „my“ a „naše“. V modlitbě Otčenáš se nevyskytují prosby v 1. osobě singuláru, ale vždycky v 1. osobě plurálu. Sobecké „já“ tu nemá místo. Ve škole Pána Ježíše se člověk učí myslet na sebe jako na jednoho z komunity bratří a sester. O jedné soběstředné dámě se vypravovalo: „Edita žila ve svém malém světě, ohraničeném na severu, jihu, východě a západě Editou.“ Pán Ježíš si naopak přeje, abychom do svého světa přibrali i druhé lidi, abychom s nimi počítali, mysleli na ně a pomáhali jim.

a) Boháč zapomněl na své bližní. Jeho stodoly byly příliš malé, aby postačily jeho úrodě. Ale muselo tu být přečteno mnoho lidí, kteří by byli velice šťastní, kdyby měli aspoň něco z jeho přebytku. Jen kdyby se byl rozhlédl kolem sebe, mohl přijít na mnoho způsobů, jak naložit se svou nadúrodou. Ale on viděl jen sebe: jak si bude pohodlně žít, jíst a pít. Zkusme teď otestovat každý sám sebe! V čem vidím já své potěšení? Spojuji blaho výhradně se

Hlavním pramenem je publikace Williama Barclaye „And Jesus said“, 1. vyd. 1952, reprint 1970, a „The Gospel of Matthew“ (2. díl, Edinburgh, 1. vyd. 1957, revid. vyd. 1975, reprint 1979, 1983, 1985, 1986).

svým „já“? Nebo je mou radostí učinit šťastnými taky ty druhé lidi? Pokud bude člověk usilovat sobecky jen o vlastní blahobyť, pak mu takové štěstí dopřáno nebude.

Bláznivý hospodář pamatoval pouze na tento svět. V pohledu na svět mohou existovat extrémy: Byli křesťané, kteří tímto světem zcela pohrdali a utíkali před ním; jiní lidé dají tomuto světu takové místo jako Bohu – zbožští jej. Věř, že si hromaděním věcí tohoto světa zajistíš štěstí a bezpečí. Když vidíme, jaké obrovské majetky měli v minulosti např. šlechtici nebo v současnosti podnikatelé milionáři včetně nádherných staveb, vil a zámků, nemůžeme než konstatovat: „Toto jsou věci, kvůli kterým se těžko umírá.“ Spjatost s tímto světem je nezdravá, zhoubná a bláhová, protože každého z nás čeká hodina smrti, a všechno hmotné tu musíme zanechat. Židé měli přísloví: „Kdo se žene jenom za bohatstvím, je jako člověk, který pije mořskou vodu. Čím více pije, tím více roste jeho žízně, a on nepřestane pít, až zahyne.“

Je rozumné počítat s tímto světem, ale je třeba mít na paměti, že tento svět je jen přechodnou stanicí, jen stadiem, po kterém přejdeme do jiného světa.

William Barclay,
zkrácený překlad
Jiřina Kubíková

Nad Písmem

DOKUD BŮH PLÁČE

L 19,41-48

Divná věc: Ježíš, Boží Syn – a pláče nad Jeruzalémem. Měl by plakat spíše sám nad sebou, neboť ví, co ho v nejbližší době čeká. On však pláče nad těmi, kteří ho nyní sice slavně vítají, ale zanedlouho jej budou, všichni bez výjimky, ať už přímo nebo svým mlčením křížovat. Pláče nad městem, které přes celou svou židovskou zbožnost nepoznalo, co vede k pokoji.

Já však důvod k pláči nemám. Mne se to netýká. Jsem přečtený, člen církve, věřím v Boha, dokonce se k němu občas i modlím, platím 400 Kč církevních příspěvků, nekradu ani jinak moc nehřeším (pokud vím). Svou víru neskrývám, ba dokonce mne hlásání evangelia živí – sice skromně, avšak nikterak nehubnu. Opečovávám hřivny mně svěřené a snažím se je rozhojnit důtklivými ústními i písemnými apely na šetrné věřící i nevěřící. Sháním sponzory a zkouším to nějak šikovně podnikat. Ne, že bych v chrámu prodával holuby. Ani nezřizuju směnárnu. Při trošce uskromnění se však nějaká hospoda nebo jiný kšeft do chrámu vejde. Hlavně, aby mně někdo při tom podnikání, kterému vůbec nerozumím, neokradl. Sřechem nezateká, dosud je kámen na kameni, nepřáte-

lé kolem val zatím nestaví (i když běží fáma, že někdo chce tunelovat). S velebnými větší problémy nejsou, takže křížovat se snad nebude. A církev – ta je přečtená, tu Pán ustavil a rosou nebeskou dar nových dává sil – vše je tedy OK. Pravda, někdy si člověk připadá jak na poušti, ale vždyť přečten Hospodin vedl svůj lid přes poušť do země zaslíbené...

Ouha! Apoštol Pavel připomíná (1 K 10,1-13), že mnozí nedošli, že byla poušť poseta jejich těly... Prostě se nějak Hospodinovi nelíbili, ač jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela a tou skálou byl Kristus... Dělal však moc věcí, které se Hospodinovi nezamlouvaly a proto dopadli, jak dopadli...

I já spoustu věcí povrtal, na Hospodina pozapomínal, dělal si vlastní krásné plány do budoucna (taky většinou nevyšly), věčně nespokojený, životem zklamáný, i mně je do breku... Je to děsná poušť, po které se belhám, v duši neklid, vím však, že Bůh pláče nade mnou, nad církví (která je stejná jako já) i nad celým světem tak, jako Ježíš plakal nad Jeruzalémem... Je to smutné, když Bůh pláče, ale dokud pláče, vím, že

nás má rád. Dokud Bůh pláče nad světem, je pro svět ještě naděje... Amen.

Václav Žďárský

*Panovníku Hospodine,
já, tvůj služebník,
nehodný tvé lásky,
ti děkuji,
že mne máš rád
i takového, jaký jsem.
Prosím, odpusť mi
všechna provinění a
dluhy a dej mi moudrost
prožit zbytek života
smysluplně, tak,
aby se to tobě líbilo.
Prosím tě za tvou církev,
rozdělenou, slabou a
nevěřohodnou,
nedávej průchod svému
hněvu a ještě se v ní
oslav svou láskou.
Amen.*

K VÝROČÍ NAROZENÍ PRVNÍHO PATRIARCHY

Dokončení ze str. 1
v národě židovském opět laikové, zákoníci, vytvořili časem nové demokratické a jaksi laické kněžstvo, strhli na sebe vůdcovství v lidu, ovládli bohoslužbu v synagogách, soudnictví, školství a uzavřeli staré dědičné kněžstvo do chrámu, kde při vykonávání kultu živořilo, jsouc téměř bez vlivu na lid. Ale i toto nové synagogální kněžstvo, zákoníci a jejich pomocníci, fariseové, překonání jsou vývojem, když byli utvořili svými malichernými předpisy kol živé mízy náboženské kůru ještě silnější a nepřístupnější než staré kněžstvo, a nahrazení jsou novými laiky, prostými rybáři od jezera genezaretského, kteří nesou nové náboženství nového velikého laika, Ježíše Krista, do všeho světa, kde zas nalézají příznivce a přívržence ne mezi kněžskými pohanskými, ale mezi laiky, kteří zas stávají se kněžskými nového náboženství.

A zjev ten opakuje se ještě několikrát i v dějinách křesťanství. Myšlenky pokroku a vývoje náboženského vznikají mezi laiky, nalézají mezi nimi příznivce, hlasatele a podporovatele, až konečně vítězí trvale, jsouc nakonec teprv uznány kněžskými, až vidí, že lid, laikové, je k tomu donutit.

Ke konci století 11. a ve století 12. dosáhla církev největší moci politické a největšího bohatství, ale současně byla nejvíce vzdálena života náboženského a zásad křesťanského života. A zas vidíme, že mezi laiky vzniká odpor proti tomu, proti kněžstvu světskému, znepravnému a že mezi laiky začíná se hlásat návrat k pravému křesťanství Kristovu. Hnutí valdenské a albigenské je hnutím laickým. Ale stejně i hnutí františkánské, svatý František, chudáček z Assisi byl laik, jako laik, neprávem, bez svěcení a poslání, proti zákonům církevním, začal kázat, shromáždil kol sebe kruh laiků stejně smýšlejících a stejně působících. A tito laikové, hlasatelé nového směru, vývoje, zachránili církev.

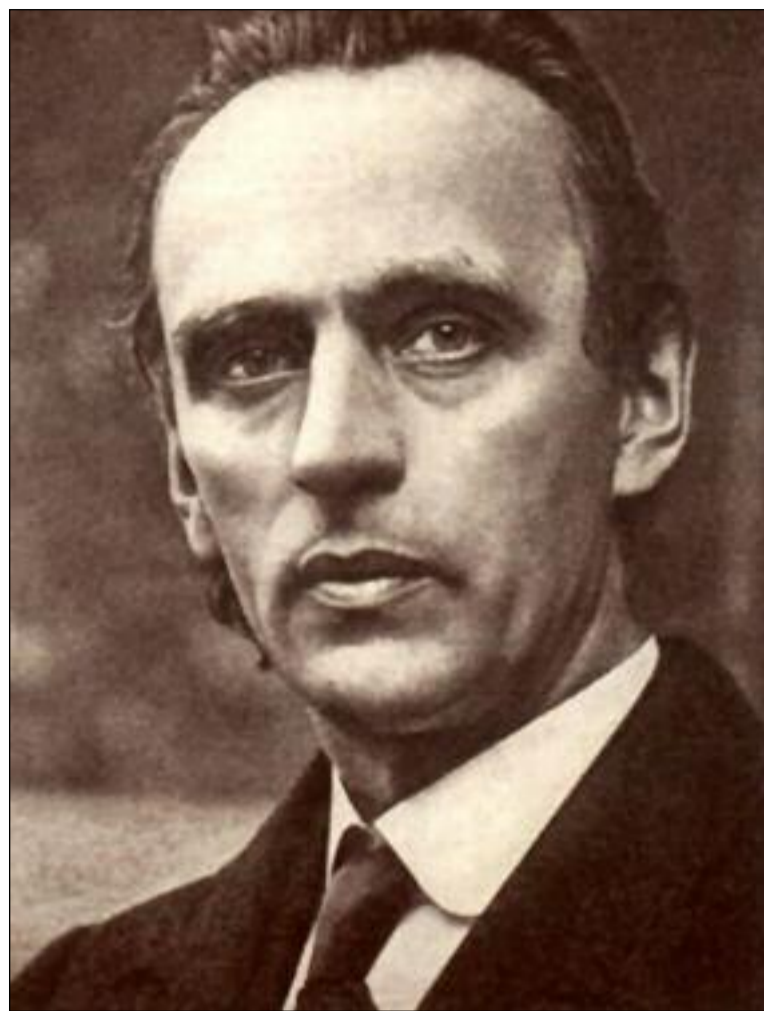
A stejně o něco později u nás. Hus byl sice knězem, ale on dal pouze popud k novému hnutí. To však, co znamená náboženský pokrok, velikost, vývoj, českobratrství, to bylo dílem laiků, Tomáše ze Štítného a především Chelčického. Kněží bratřští byli velikou většinou bráni z laiků. A všimněme si konečně doby naší a uvidíme, že je novým dokladem pravdy nahoře uvedené. Hlasatelé nového vývoje a pokroku v náboženství, aby mohlo být ve shodě se sou-

dobým vývojem duchové kultury, byli nejen u nás, ale všude v zemích křesťanských ne kněží, ale laičtí spisovatelé, filosofové a myslitelé, u nás hlavně prof. Masaryk.

A církev československá, která stojí právě na stanovisku pokroku a vývoje v náboženství, zachvacuje dnes jako příval kruhy laické.

Na našich schůzích je zájem a nadšení laiků pro církev přímo živelný, mezi laiky je tolik porozumění pro myšlenky náboženské, že to úplně vyvrací domněnku, jakoby náboženské potřeby v českých srdcích byly úplně již ubity. A zatím veliká většina katolického kněžstva je na rozcestí a nedovede domyslet. Novodobá výchova středoškolská dala jim aspoň tolik, že nemohou již přijímat systém katolický bez kritiky a touhy po změně, ale na druhé straně výchova seminářská tak je sešněrovala a volnost myšlení spoutala, že nemožno domyslet a říci si plnou pravdu. Zatím laické hnutí v naší církvi poroste a zdá se, že i vůdcovství ve věcech náboženských se chopí. Pak snad teprve domyslí i kněží římskokatoličtí.

Český zápas
23. dubna 1920

ThDr. Karel Farský, první patriarcha
* 26. 7. 1880 Škodějov – † 12. 6. 1927 Praha

VZDĚLÁNÍ

- * bohoslovecká fakulta v Praze,
- * 1904 vysvěcen na kněze,
- * 1909 doktorát teologie na české univerzitě v Praze

ZAMĚSTNÁNÍ

- * 1904–1906 kaplan v Ostrově nad Ohří a Perninku,
- * 1906–1909 adjunkt československé bohoslovecké koleje v Praze,
- * 1910–1914 profesor náboženství na reálkách – Vršovice, Vinohrady a Plzeň (1914–1919)
- * 1919–1921 ministerstvo školství,
- * 1920–1924 správce západočeské diecéze
- * 1924 zvolen prvním patriarchou

Svátek Jana Husa ve Zlíně

Zlínské církve si svátek mistra Jana Husa připomněly ekumenickou bohoslužbou v neděli 4. července v evangelickém kostele. Již tradičně se v jejím vedení vystřídali duchovní několika církví (evangelické, starokatolické, Církve bratrské), tentokrát se přidali také laičtí zástupci římských katolíků. Kázáním asi dvěma stovkám shromážděných posloužila naše sestra jáhenka Váňová a jak bylo z následných rozhovorů patrné, setkala se její slova zdůrazňující vedle Boží pravdy úlohu lásky, s živým ohlasem.

K příjemným dozvukům bohoslužby patřilo blahopřání přítomnému bratru emeritnímu faráři Zdeňku Svobodovi k 83. narozeninám, jemuž vzápětí zaplněný chrám spontánně aplaudoval.

(kow)

panický strach, budící otrockou poslušnost. Kanalizovala komplexy méněcennosti a nenávisť vůči humanitní, etické a demokratické kultuře. O ni duchovní elita I. republiky usilovala a zčásti, především u tehdy nastupující politické generace v různých politických uskupeních, ji realizovala. To se stalo viditelným v době zápasu o republiku kolem Mnichova a v letech odboje proti nacismu 1939 - 1945. V rozsudku smrti nad poslankyní JUDr. Miladou Horákovou byl symbolicky vnesen ortel nad pochopením politického života a správy, jak k nim mířila demokratická I. republika. Takové směřování podporovala i sociálně – etická nauka naší církve. Není náhodou, že mezi těmi, kteří byli s JUDr. Horákovou odsouzeni, byli dva členové naší církve, třetí byl

odsouzen v jiném procesu a další dva neodsouzení patřili k širšímu okruhu jejich spolupracovníků. Církev byla v této situaci solidární s utlačovanými i s těmi, kteří hledali spravedlnost a svobodu. Pro republiku horovaly miliony Čechů a Slováků, i řada Němců a Židů, za ni bojovaly statisíce dobrovolníků na všech frontách světa dvou světových válek, pro ni pracovaly stovky starších i mladších politiků a k jejímu dobru vychovávaly tisíce učitelů a kněží s modlitbami na rtech. Postava a život Milady Horákové staly se výrazným symbolem demokratické politiky, který má sílu inspirovat současné politiky a politiky pracovat bez nároku na odměnu, a je-li nutné přinášet i obět' „ad salutem rei publicae“ – k prospěchu republiky.

Zdeněk Kučera

POSTAVA MILADY HORÁKOVÉ VÝZVOU DNEŠKU

Letošního 27. června jsme si v naší církvi připomněli 60. výročí popravy političky demokratického a etického postoje, poslankyně JUDr. Milady Horákové. Ve své poznámce nemíním se zabývat procesní stránkou vyšetřování a soudu. Ty byly vedeny politicky účelově a projevovaly pohrdání smyslem právního řádu a hledáním spravedlnosti; od toho jsou jiní kompetentní. Hodlám se zamyslet nad duchovními a společenskými kořeny, z nichž vyrůstali ti, kteří po 1. světové válce vstupovali do politiky a budovali nový stát na demokratických a republikánských zásadách; někteří z nich nesli tíhu odboje ve 2. světové válce a většinou se stali terčem útaku komunistického režimu po r. 1948. K nim historicky patří vyčnívající postava Milady Horákové.

* I. republika umožnila angažovanost žen v politice

Prvorepublikánská politická elita byla různého ražení: tvořily ji vyzkoušené osobnosti, jež prošly rakouskou či uherskou vysokou politickou praxí, dále ti, kteří své zkušenosti získali v cizině, ať již před válkou nebo během ní a lidé z regionální sféry a komunální správy. Mezi nimi skupinu svého druhu představovala nastupující mladá generace, nadšená eticko-náboženskými ideály demokracie americké i reformační přímé demokracie švýcarské a sekulární zastupitelské francouzské. Vzdělání i společenský obzor republikánské generace pohybovaly se ponejvíce v koordinátech realistické, humanitní, sociálními náboženskými ohledy okoreněné filosofie, jež se hlásila - právem či neprávem - k myšlení T. G. Masaryka. S nástupem rychlého životního tempa během krátkých dvaceti let I. republiky vyrostli noví politici, úředníci, policisté, vojáci, učitelé i kněží. V této

generaci vyrostla i JUDr. Milada Horáková; její obzor byl obohacen, především ve styku se senátkou Františkou Plamínkovou, o program angažovanosti žen v politice. Vycházel z ideje, že ženy-matky nepřipustí novou velkou válku, při níž by - tak jako v letech 1914-1918 - po desetitisících marně umírali jejich synové. Naznačený, do jisté míry pacifistický postoj žen dramaticky zobrazuje divadelní hra Karla Čapka „Matka“. Maximy jejího poselství ovlivňovaly a dotvořily spontánní životní postoj celé řady vzdělaných a samostatných žen. Mnohé z nich se sdružovaly v Radě žen, v humanitárních organizacích i ženských organizacích některých politických stran. Společenská angažovanost kladla vysoké požadavky na uspořádání vlastního života i na pochopení i podporu ze strany manžela a rodiny; neubrala jim ani na manželské a mateřské lásce a ženské kráse. Vím to velmi dobře: vyrostl jsem v republikánsky angažované rodině, kam docházela (a nocovala) paní senátkou Plamínková (a Fráňa Zemínová) i po válce poslankyně Horáková (a Tomy Kleinerová).

* Poválečný zápas o demokracii v ČSR

Osobnosti republikánské ražení žily a snažily se rozvíjet demokratické ideje a jednání v poválečné Československé republice, jež ležela na hranicích nově vzniklého světového pořádku. Sen některých politiků vybudovat Československo jako politický most mezi Východem a Západem, posádka našich vojáků, vracející se r. 1945 z Anglie do Prahy (s nimiž jsem se skamarádil), pokládala za nereálný; jeden z nich se z deziluze zastřelil. Zásadní politické zápolení, jež zprvu probíhalo v naší zemi v pozadí politické scény nebo skrytě, v únoru 1948

dosvědlo k plnému odhalení. I když se demokratičtí politikové v předchozí době chovali ve svých vztazích a činnosti jakkoli vstřícně vůči změnám, pokud se zcela a plně nepodřídili linii vítězné strany a nepřidali se k ní, byli ze svých politických i profesních míst „vyakčňeni“, t.j. doslova vyvedeni, někdy i vyhnáni členy tzv. Akčních výborů Národní fronty. Poslušnost, někdy i poroba měly se stát modelem celé společnosti. Svoboda, jež je přirozeností člověka, stvořeného k obrazu Božím, byla v principu problematizována. Posledním kritériem pravdy i spravedlnosti se stalo v praxi momentální mínění strany. Mobilizace vnitřní rezistence trvala více než jeden rok, než se někteří demokratičtí politici a političky shodli, že je nutné diskutovat mezi svobodně zvolenými představiteli stran, co třeba činit. Stalo se tak na pohřbu mé maminky, někdejší národně-socialistické zemské důvěrnice žen na Slovensku, koncem května 1949, kde se mnozí z nich spontánně sešli. Následné rozhovory se nesly obecným směrem: nutno udržovat naději, že nastolené politické poměry ve světě a v té souvislosti i u nás, nejsou trvalé a změní se. I když jednání probíhalo pomalu a opatrně, otevírala se možnost k vytváření nové politické elity, schopné v příhodný čas proměny řídit stát. Po čtyřech měsících, v září 1949, došlo v jiné souvislosti k zatčení Milady Horákové. Po devíti měsících vyšetřování bylo v červnu 1950 přikročeno k vnesení rozsudku.

* Milada Horáková symbolem demokratické politiky

Nenávistná kampaň, vedená během soudního řízení proti JUDr. Miladě Horákové, nesledovala jen v zahraniční veřejnosti vyvolat představu o neochvějnosti režimu a doma vzbudit

ZPRÁVY

Oratorium M. J. Hus

Repríza představení k 595. výročí upálení Mistra Jana Husa se uskuteční 26. července v 17 hodin v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. (red)

Oznámení z Břevnova

Náboženská obec v Praze 6 Břevnově oznamuje změnu telefonního čísla - staré číslo 220 517 506 již neplatí, nové telefonní číslo je: +420 775 181 279, e-mail: husitibrevnov@seznam.cz. Připravujeme také nové webové stránky, o kterých vás budeme informovat. Sandra Zálabová, farářka

Nové webové stránky

Náboženská obec ve Zlíně oznamuje, že zprovoznila své webové stránky na adrese www.cshbrno.cz/no/zlin/. Lze na nich nalézt aktuální programy duchovní péče, texty kázání a docela bohatou fotogalerii. Podrobně je před-

Blahopřání

Náš bratr farář Alfred Heger oslaví 29. července významné životní jubileum. Pro jeho další službu v církvi mu přejeme pevné zdraví, sílu a hojnost Boží milosti.

Sestry a bratři z Krnova a Rýmařova

stavena historie náboženské obce a ve stručnosti její současnost.

Pečlivý čtenář tu najde také básnické sbírky bratra faráře Zdeňka Svobody nebo starší čísla Zvěstníku - ročenky, kterou náboženská obec Zlín vydává. (kow)

Smutná zpráva

V pondělí 12. července náhle zemřela sestra faráře Mgr. Zdeňka Koblížkové. Naši církvi sloužila v náboženských obcích České Budějovice, Kaplice, Hluboká, Trhové Sviny, České Budějovice-Čtyři Dvory a Žďár nad Sázavou.

Za církev se se sestrou farářkou rozloučil 20. července v 11 h v Husově kapli ve Žďáru nad Sázavou brněnský biskup ThDr. Petr Šandera.

Památku sestry farářky a její věrnou službu si církev připomněla ve všech náboženských obcích při bohoslužbách v neděli 25. července. (red)

Pozvání na výstavu

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na výstavu vybraných obrázků a fotografií ze soutěže pro děti a dospělé "Moje tajné místo aneb krajina a setkání s Bohem", uspořádanou k letošním Dnům vděčnosti za stvoření.

Výstava je otevřena v Galerii Josefa Adamce v Praze 7, Na Špejcharu 3 (dům Obce křesťanů, 2. patro; metro A Hradčanská) každou středu od 14 do 19 hodin v období od 18. srpna do 15. září 2010.

Na závěr výstavy ve středu 15. září v 18 hodin proběhne vyhlášení cen. (jNe)

Z EKUMENY

FRANCIS CHAN OPUSTIL POZICI PASTORA PO 16 LETECH, PROTOŽE SE STÁVAL "PŘÍLIŠ POHODLNÝM"

Francis Chan si vzpomíná, když prochází svou středoškolskou ročenku, jak oslovoval každého staršího studenta a vyprávěl mu o Ježíši, protože nechtěl, aby někdo z nich šel do pekla. „Toto je patrně ten nejděivnější způsob oslovení, který kdy zažijete, ale říkám vám, lidi, mám o vás starost a tohle je to, čemu nyní věřím,“ vzpomínal na svá slova tento jihokaliifornský pastor. „Tehdy to bylo tak snadné,“ řekl Chan, který nedávno opustil svou pozici pastora po 16 letech vedení sboru Cornerstone v Simi Valley. „Prostě milujete lidi, nechcete, aby šli do pekla, tak s nimi sdílíte evangelium. Nějak jsem se od toho odchýlil a stal se profesionálním pastorem,“ posteskl si. Chan kázal své poslední kázání na bohoslužbě ve sboru Cornerstone, který založil, o poslední květnové neděli. V dubnu oznámil svému shromáždění, že odchází. Dlouhé roky cítil neklid a přistihl se, že se stává příliš pohodlným, když se jeho sbor rozrostl na tisíce a on získal popularitu v křesťanských kruzích. Byl chycen úspěchy své služby a modlitbami za ni. A nenásledoval Ježíše tak, jako dříve.

„Jdu, Pane, chci tě znát... ale ocitl jsem se na místě, kde znát tě nestačí. Chtěl jsem službu, chtěl jsem úspěchy... byl jsem v tomto stavu příliš dlouho a, Bože, chybiš mi,“ řekl Chan, když hovořil nedávno k tisícům pastorů Jižní baptistické konvence v Organdu na Floridě v USA.

„Bible říká, milujte Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí,“ řekl. „Ale v naší době je těžké dělat cokoli celým srdcem, celou duší a celou myslí, hlavně v době textových zpráv, e-mailů, Twitteru a Facebooku. Pamatuji si na dny, kdy jsme tohle všechno neměli. Četli jsme Bibli a mluvili k Bohu.“

Chan vyjádřil hlubokou touhu odevzdat celý svůj život plně Bohu, aby neměl podíl jen na zmrtyvýchvstání Ježíše, ale také na utrpení, jako měl apoštol Pavel, aby byl prostě znovu do Ježíše zamilovaný. „To není o tom být pastor. Je to o tom být křesťan,“ řekl.

Francis Chan si není jistý, kam ho Bůh povolá, ale je přesvědčen, že to bude do Los Angeles, kde je mnoho svobodných matek, domácností bez otců a rozbitých rodin. Než opustil sbor Cornerstone, pokřtil Chan 78 lidí. Vyzval k tomu pouze ty, kdo byli připraveni zemřít a ochotni vzdát se všeho pro Ježíše. „Neberte to na lehkou váhu,“ řekl.

The Christian Post

VATIKÁN OFICIÁLNĚ POTVRDIL, ŽE BENEDIKT XVI. V ZÁŘÍ NAVŠTÍVÍ BRITÁNIÍ

Vatikán oficiálně potvrdil návštěvu papeže Benedikta XVI. ve Velké Británii, která se uskuteční od 16. do 19. září. Koná se na pozvání královny Alžběty II. a biskupů Anglie, Walesu a Skotska. Půjde o vůbec první oficiální návštěvu hlavy Římskokatolické církve v převážně anglikánské Británii. Benediktův předchůdce Jan Pavel II. tam v roce 1982 byl jen na pastorační návštěvě.

Vatikánský mluvčí Federico Lombardi sdělil, že se Benedikt setká s královnou v jejím paláci Holyroodhouse ve skotském Edinburghu a že bude sloužit mši v Glasgowu. V Londýně se papež ve Westminster Hall setká se zástupci politického, kulturního a ekonomického světa a povede večerní modlitby v Hyde Parku. Benedikt XVI. bude rovněž v Birminghamu předsedat obřadu blahřečení kardinála Johna Henryho.

Papež přijíždí do Velké Británie od vzniku samostatné anglikánské církve v roce 1534 teprve podruhé. Prvním papežem, který do Velké Británie od té doby přijel, byl Jan Pavel II. v roce 1982. Ten zde byl však jen na pastorační návštěvě, zatímco Benedikt přijíždí oficiálně jako hlava Římskokatolické církve.

podle ČTK

ŽENY V BÍLÉM

Už po sedm let žádají na Kubě veřejně členky rodin politických vězňů propuštění svých manželů, bratrů a dalších příbuzných na svobodu. Letos v dubnu byla tato shromáždění žen oděných v bílém (proto jsou nazývány „daman blancas – ženy v bílém“) komunistickým režimem zakázána. Po intervenci havanského kardinála však byla zase povolena. Velké naděje na všeobecné uvolnění na Kubě se vkládají do nedávného setkání představitelů církve a státu.

FINSKÁ BISKUPKA

Sedmapadesátiletá Irja Askola byla zvolena helsinskou biskupkou Lutherské evangelické církve. Tato žena působila v letech 1991-1999 v Ženevě při Konferenci evropských církví; pak se stala asistentkou finského biskupa. 80 % obyvatel Finska se hlásí k Lutherské církvi. Římskokatolická i Pravoslavná církev se vyslovily k volbě ženy do funkce biskupky kriticky. „Rozdíl mezi římskokatolickou a evangelickou církví se zvětšily,“ posteskl si římskokatolický biskup Teemu Síplo, do jehož péče patří 10000 římských katolíků v celé zemi. „Nemáme nic proti osobě“, zdůraznil biskup, který je ochoten k další spolupráci. Arcibiskup Leo z Pravoslavné církve, k níž se hlásí 1% z pěti miliónů Finů, považuje volbu biskupky za krok zpět v ekumenickém snažení.

Z týdeníku Christ in der Gegenwart přeložil Z. S.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ZKÁZA CHRÁMU

Zničení města Jeruzaléma i židovského chrámu Pán Ježíš předem předpověděl (L 19,41-48). Naše pevnost ještě stojí, ale najdete mezi oběma obrázky pět rozdílů?

(Řešení z minulého čísla: Složit účty.)

Jana Krajčírřiková

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 26. 7. - 20 hodin
W. A. Mozart - Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Praegae Chorus,
diriguje M. Němcová
- * 27. 7. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička-varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka
- * 28. 7. - 17 hodin
Vierne, Händel, Mozart
Hana Jonášová - soprán,
Bohumír Rabas - varhany
- * 29. 7. - 17 hodin
Bach, Vivaldi, Dvořák
ADAMUS TRIO,
J. Adamus - hoboje,
J. Adamusová - viola,
K. Novotná - cembalo
- * 30. 7. - 14 hodin
Benefiční koncert
- * 30. 7. - 17 hodin
Dvořák, Bach, Vivaldi
A. Vršinská - mezzosoprán,
M. Šestáková - varhany
- * 30. 7. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
- * 31. 7. - 17 hodin
Bach, Bizet, Dvořák
O. Kvěch - varhany,
P. Červinka - baryton
- * 31. 7. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9